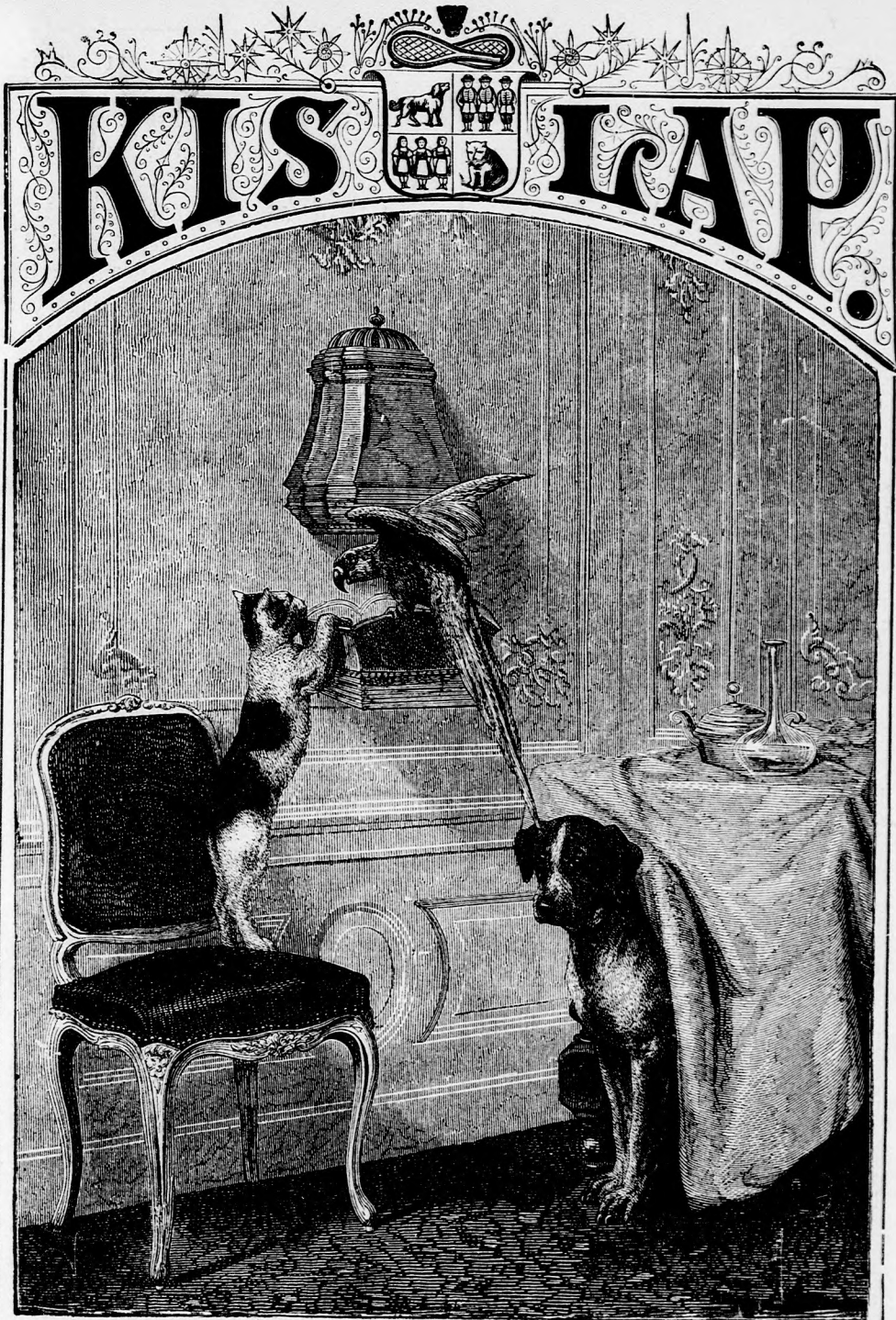

Szám.
e, meg-
o uszott
n olyan

FEJLADVÁNY A SZENTIRÁSBÓL.

lt s ő is

am-épület.
társulat.

A KARDOS KUTYA VÉLEMÉNYE. (Lásd a 166. lapon.)

UTAZÁS TÜNDÉRHONBAN.

— Regényes elbeszélés. —

(Folytatás.)

GY napon azonban a jó királyleány hiába várta a királyfit. A szokott idő, melyben mindig pontosan megjelent, már jóval elmúlt, de a királyfi nem jött.

Mi történhetett vele? Hol marad? Ezen hiába törte fejét a királykisasszony s félni, aggódni kezdett. Kiment a kertbe, hogy talán ott találja; de hasztalan járt mindenfelé, a királyfinak nyoma sem volt. Egyszer azonban, mikor már egészen elbusultan vissza akart térni, fájdalmas sóhajtást hallott egy bokor felől.

Összerezent s eleinte futni akart, mert e helyen még soha sem hallott emberi hangot, az tehát most meglepte. De csakhamar arra gondolt, hogy talán a királyfinak történt valami baja, ő fekszik itt a földön. Figyelmesen hallgatózott tehát s néhány pillanat múlva újra egészen tisztán hallotta a fájdalmas sóhajtást. Oda sietett a bokorhoz és nagy rémületére csakugyan a királyfit pillantá meg, a mint sápadtan, véresen feküdt a földön, mozdulatlanul. Eleinte holtnak hitte, de amint lehajolt hozzá, a királyfi fölnyitotta szemeit s bágyadt hangon mondá:

— Oh, mily jó vagy, hogy fölkerestél! Már azt hittem, hogy meghalok s nem látlak többé!

— De nem szabad meghalnod! szólt a királyleány remegő hangon. Mondd, mi a bajod, mivel segíthetnék?

— Meg vagyok sebesítse . . . karom vérzik . . . be kellene kötni . . . szomjuság is gyötör . . .

A királyleány egy pillanatig sem késett, hanem saját finom kendőcskéjével bekötözte a sebet, aztán hozott üdítő italt a királyfinak, úgy hogy ez kissé magához tért s a jó leányka karjára támaszkodva elvánszoroghatott egy közeli lugasba, hol a kényelmes padon megpihent.

— De hát hogy történhetett a szerencsétlenség? kérde a királyleány részvétellel. Hiszen én azt hittem, hogy neked semmiféle fegyver sem árthat.

— Igen, úgy is van, mindaddig, míg a szörnyeteg bőrét viselem. De a mely pillanatban visszanyerem igazi alakomat, épen úgy vagyok sebezhető, mint bárki más. Egész nap viaskodtam az erdőben vadászokkal, kik minden áron el akartak fogni. Mikor szabadságom órája közeledett, siettem ide vissza, de a vadászok folyton üldöztek és sűrűn röpitgették utánam a nyilakat és dárdákat. Végre eljutottam e kastély határába, hová ember be nem léphet s teljes bátorságban hittem magamat, tehát levettem az utálatos szörnyeteg bőrt. És ekkor ért egy éles nyíl, melyet valamelyik vadász még mind fenevadra lőtt reám. Összerogytam s itt hevertem a bokor alatt, talán meg is haltam volna, ha föl nem keresel és meg nem mentsz, jó királykisasszony!

Bágyadtan dőlt hátra, mert bár a seb szerencsére nem volt veszélyes, a nagy vérveszteség elgyöngíté a királyfit.

— Jöjj a szobába, szólt a királyleány könnyezve. Ott majd kényelmesebben fekehetel.

— Ah, hiába mennék oda, nem sokára ismét föl kell öltennem a szörnyeteg alakját. Ha egy-két napig pihenhetnék, sebem meggyógyulna; de a szörnyű átok nem enged nyugalmat, egy óra múlva újra kell kezdenem kóborlásaimat.

— Akkor hát legalább ez egy órán át próbálj aludni; az megerősít.

A szegény királyfi csakugyan elszenvedült s a jó leányka lábujjhegyen távozott, hogy ne zavarja. Nem messzire, a bokor tövében, hol a királyfi összerogyott, megpillantotta a szörnyeteg-bőrt, melyet a királyfi ott hagyott.

— Oh utálatos, szörnyalak! kiáltá a királyleány nemes haraggal, meddig fogod még gyötörni azt a derék ifjút? Ha tehetném, rögtön hamuvá égetnélek!

S felindulásában az egyik arany almát, melylyel épen játszott, hevesen a szörnyeteg-bőrre dobta. Az alma visszapattant s a királyleány ügyesen elkapta; de annál inkább megrémült attól, a mi azután történt. Azon a helyen, a hol az alma a bőrt érinté, sziporkázó tűz támadt, mely hihetetlen gyorsasággal terjedt s egy szempillantás alatt az egész szörnyeteg-bőr iszonyatos ropogás, szikrázás közt elégett. Csak egy maroknyi hamu maradt a helyén.

A következő pillanatban ott termett mellette a királyfi s félig háraggal, félig szomoruan mondá:

— Oh királyleány, mit tettél! Nem tudtad türelemmel megvárni szabadulásunkat, pedig már nem volt messze! Hét hét múlva letelt volna rólam a varázslat s akkor magammal vittelek volna, hogy

királyné légy országomban. De most már soha, soha nem látjuk többé egymást!

— Oh bocsáss meg, nem tudtam, hogy ily veszedelmet okozok, felelé a királykisasszony könnyezve. Bárhová menj, én kész vagyok veled menni.

A királyfi busan rázta a fejét.

— Velem nem jöhetsz, egyedül maradsz a legnagyobb elhagyottságban. Engem pedig csak az Üveg-tengeren és a Jéghegyen tud találni meg, ha ugyan ott keresztül bírni jutni.

Alig mondta e szavakat, borzasztó villámlás és menydörgés reszketetté meg az egész tájat, úgy hogy a királyleány rémületében elájult. Mikor fölébredt, a földön heverve találta magát s a királyfi eltűnt, — és eltűnt a palota, a szép kert is; egymaga, elhagyottan feküdt ott egy kopár, köves, szomoru vidéken, melyen dermesztő hideg északi szél süvöltött végig. És a fényes ruha is eltűnt róla; abban az egyszerű ruháskában feküdt ott, melyet akkor viselt, mikor a szörnyeteg idehozta.

— Ez csak álom, borzasztó álom; gondolá s újra behunyta szemeit.

De fájdalom, nem álom volt ez, hanem valóság; mikor ismét széttekintett, megint csak azt a sivár tájat látta. Nehány perczig csüggedten zokogott, de aztán nekibátorodott.

— A sirás nem segít, utra kell indulnom, szólta magában. A Jéghegyen és az Üvegtengeren át megtalálhatom a királyfit, tehát megyek oda! Addig keresem, míg megtalálom.

(Folytatása következik.)

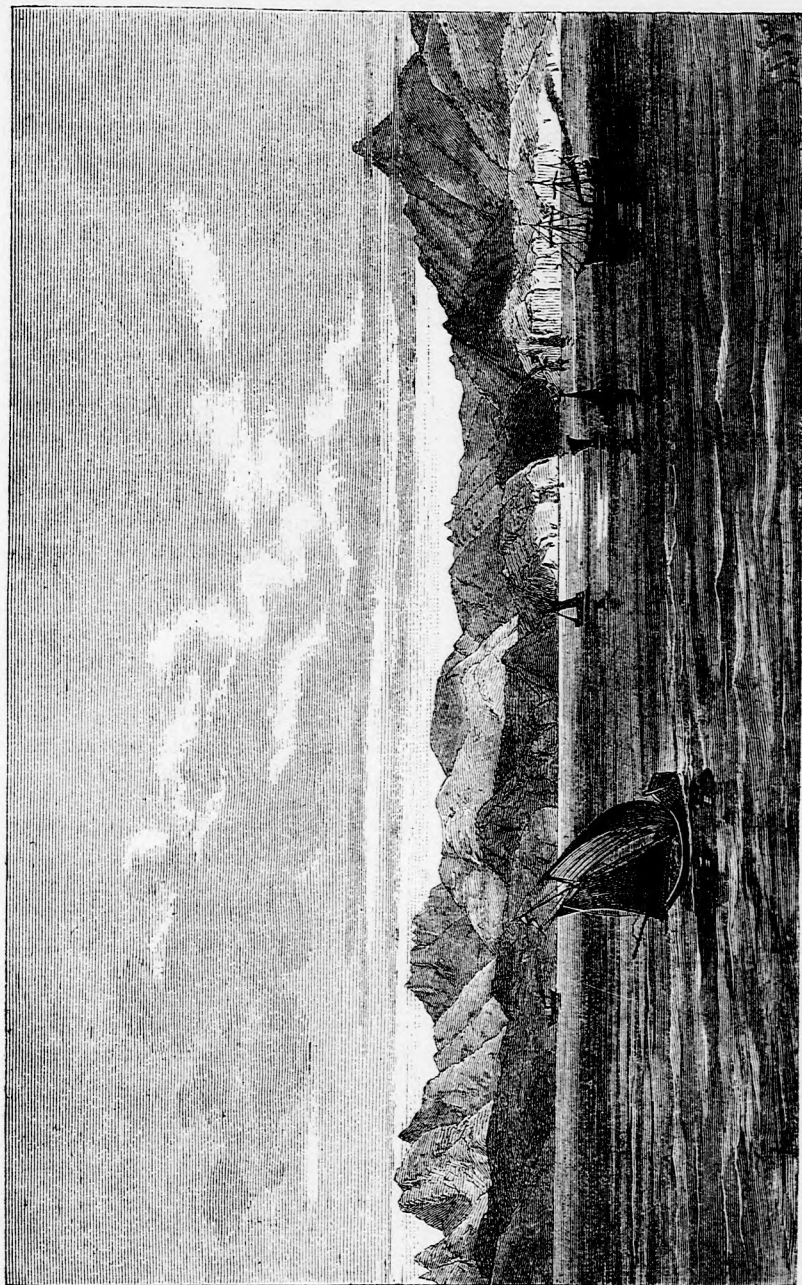
V I Z S G A.

*N*o, kis lányom, amielőtt
Elmegyek a bálba,
Mondd el szépen, mit tanultál
Ma az iskoláiban?

*Nem felelsz? Csak nézel, nézel,
Szemed rám függeszted?
Kérdezlek s te néma maradsz,
Hogyan értsem ezt meg?«*

*»Mama édes, ne ütközz meg
A mai hiányban.
Csak azt nézem, hogy én nékem
Milyen szép mamám van!«*

A SINAI HEGYE. (Lásd a 174. lapon.)

A Kardos kutya véleménye.

(Képpel a czimlapon.)

MIÁKOLÁS, rikácsolás,
 Veszekedés, háború:
*Valjon ki is lehetne más,
 Mint a Miczke s a Dudú!*

*Miczke magyarul miákol,
 Dudú németül felel;
 S egymástól így esnek távol,
 Legyenek bármily közel.*

*Pedig az úgy volna rendjén,
 Hogy kik egy földél alatt
 Élnek jó gazdánk kegyelmén:
 Becsülnék meg magukat.*

EGY RÉGI SZINHÁZ.

(Képpel a 173. lapon.)

NAGYON kevés mulatságot ismerünk mai nap is olyat, melyet rég, nagyon rég mult időkben már ne ismertek volna a hajdani mivelt nemzetek, a görögök, rómaiak. Természetesen, ugyanaz a mulatság s mégis nagyon sokban különbözött hajdan a mostanítól, más volt a szokás, az izlés, de végre a színház akkor is csak színház volt, melyben az emberek mindenféle produkciókat néztek.

Az igazi színházi előadás nemes mulatság volt hajdan épen úgy mint ma s a nézők megtapsolták, megkoszorúzták kedvencz költőiket, színészeiket. De a színész állása az ősrégi Rómában megvetett, lenézett állás volt s ezért szabad emberek nem is lettek színészekké, pedig sokszor ugyancsak irigyelték a művészt, mikor ennek ezer meg ezer ember szórta a virágot és aranyat.

Idők multával, mikor a római birodalom mind hatalmasabbá lett, de a jó erkölcsök is eltűntek s helyettök durva-

ság, kegyetlen mulatságok utáni vágy kapott lábra, a hajdani római színházakban nem a szindarabok előadása volt többé a kedvelt mulatság, hanem a viaskodás vadállatokkal, emberek harcza egymásközt, de nem tréfából ám, hanem élethálára. A viadorok, kiket gladiatoroknak neveztek, rabszolgák voltak s kegyetlenek voltak a kegyetlen szívü közönség kedvéért s egymást öldösték; aki nagyon ügyes és erős volt, sok viadalból ép kézláb menekült s nagy volt a dicsősége; hanem persze utoljára mégis csak odaveszett a legszerencsésebb gladiator is.

E borzasztó mulatságokat sok ezer ember nézte mindennap a hajdani Rómában; erre való színház volt több, de legnagyobbszerü volt az, melyet körülbelől ezernyolczszáz esztendővel ezelőtt Titus császár építtetett. Ő volt az, a ki végkép megsemmisítette a zsidók birodalmát s a zsidókat rabságba hurczolván Rómába, velök építteté a világ egyik legnagyobbszerü épületét, mely jórészt még ma is áll és bámulatra ragad. Ez óriási épületben folyt aztán a keresztények üldözése is; oroszlánokat, tigriseket s más fenevadakat szedtek össze s eresztettek rá a védtelenül ott álló keresztényekre; sok ezren szenvedtek vértanúságot, és a vége az lett, hogy a kereszténység győzedelmeskedett s mikor aztán győzött, egy jámbor szerzetes kérelmére a császárok megtiltották az afféle kegyetlen produkciókat, melyeknél akár csak szegény rabszolga-viadarok is életüket veszíthetnék.

A ki Rómába utazik, nem mulasztja el megtekinteni ez ősrégi színházat. Most már csendes sétálókkal találkozik a romok közt, sőt itt-ott egy kis oltár is áll s ez előtt jámbor hívők zengenek szent énekeket. A fenevadak üvöltése, a szegény áldozatok jajszava soha sem fog már többé hangzani benne.

A KERESZTES MÁRIÁS.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

POSZTAT sejtettem. Ezeket a fiukat bizonyosan Károly biztatta fel még tegnap, hogy vele menjenek a vásárra; majd ott együtt mulatnak, vásárolnak. Szerettem volna beszélni vele, hogy megintsem, de úgy körülvették, hogy hozzá nem férhettem. Mikor a városba értünk, Károly előre szaladt. Én legalább egy kis időre Palival akartam maradni, hogy együtt vásároljunk, amint este szépen kiterveztük; ezért tehát Berczihez így szóltam:

— Berczikém, maradj te Károly mellett és vigyázz, hogy valami bolondságra ki ne adja a pénzét.

— Én vigyázzak Károlyra? Elég, ha magamra vigyázok!

— Hiszen bevarrtad a zsebedet, nem eshetik semmi bajod!

— Nem érted te azt, felelé a kis fősvény hidegen. — Én bizony nem járok Károly után, van neki elég esze, hogy meggondolja, mit csinál.

Nem tehettem egyebet, minthogy folyton sarkában jártam Károlynak. Nem valami jó mulatság volt, mondhatom, mert a nyugtalan fiu összevissza járta az egész vásárt s hol mézes kalácsra, hol egyéb csemegére vagy valami játékszerre akarta odaadni huszasát. Alig tudtam rábeszélni, hogy csak nézzünk még tovább körül, majd találunk valami okosabbat. És ha még egymaga lett volna! De pajtásai folyvást körülte voltak s mindegyik mást tanácsolt neki, de persze mind csak olyat, amiből aztán nekik jusson.

Eljutottunk egy Paprika Jancsi bódéjához s ide Károly minden áron be akart menni. Fölváltotta a szép ezüst huszast és nagylelkűen hívott engemet is, hogy menjek, megfizeti a belépti díjat. De én nem mentem vele s tulajdonképen még örültem, hogy ő bement. A belépti díj csak egy pár krajczár volt s legalább addig, míg odabent van, nem követ el semmi bolondságot. Én pedig azalatt Palit kerestem föl.

Sokáig kerestem, mert nem volt többé ott, a hol elváltunk egymástól. Végre mégis rátaláltam egy sátor előtt, melyben játékszereket árultak.

— Pali! Csak nem akarsz efféle játékszert venni? mondtam.

— Oh nem... dehogy... felelé s feltűnően elpirult.

— Talán vásároltál már is valamit?

— Nem... nem vettem semmit... nem is vehetek, mert már nincs pénzem.

— Nincs pénzed? kiáltám hűledezve. Elvesztetted?

— Oh nem... nem vesztettem el.

— De hát hová lett a szép máriás huszas?

— Hát... kedves Katiczám... ne haragudjál... hát... elajándékoztam!

— Lehetséges-é! Elajándékoztad az egész huszast? De hát mi jutott eszedbe?

Pali csak irult-pirult s zavarában dadogott valamit, hogy az ő helyén én is azt tettem volna.

— Oh persze! Nem vagyunk mi gazdag emberek, hogy ezüst huszasokat ajándékozgassunk. Ez gyönyörű história mondhatom s mamánk ugyancsak fog haragudni! Pedig épen benned bizott

leginkább és azt hitte, tudtom nélkül nem adsz tul a pénzeden. Majd kikapunk otthon.

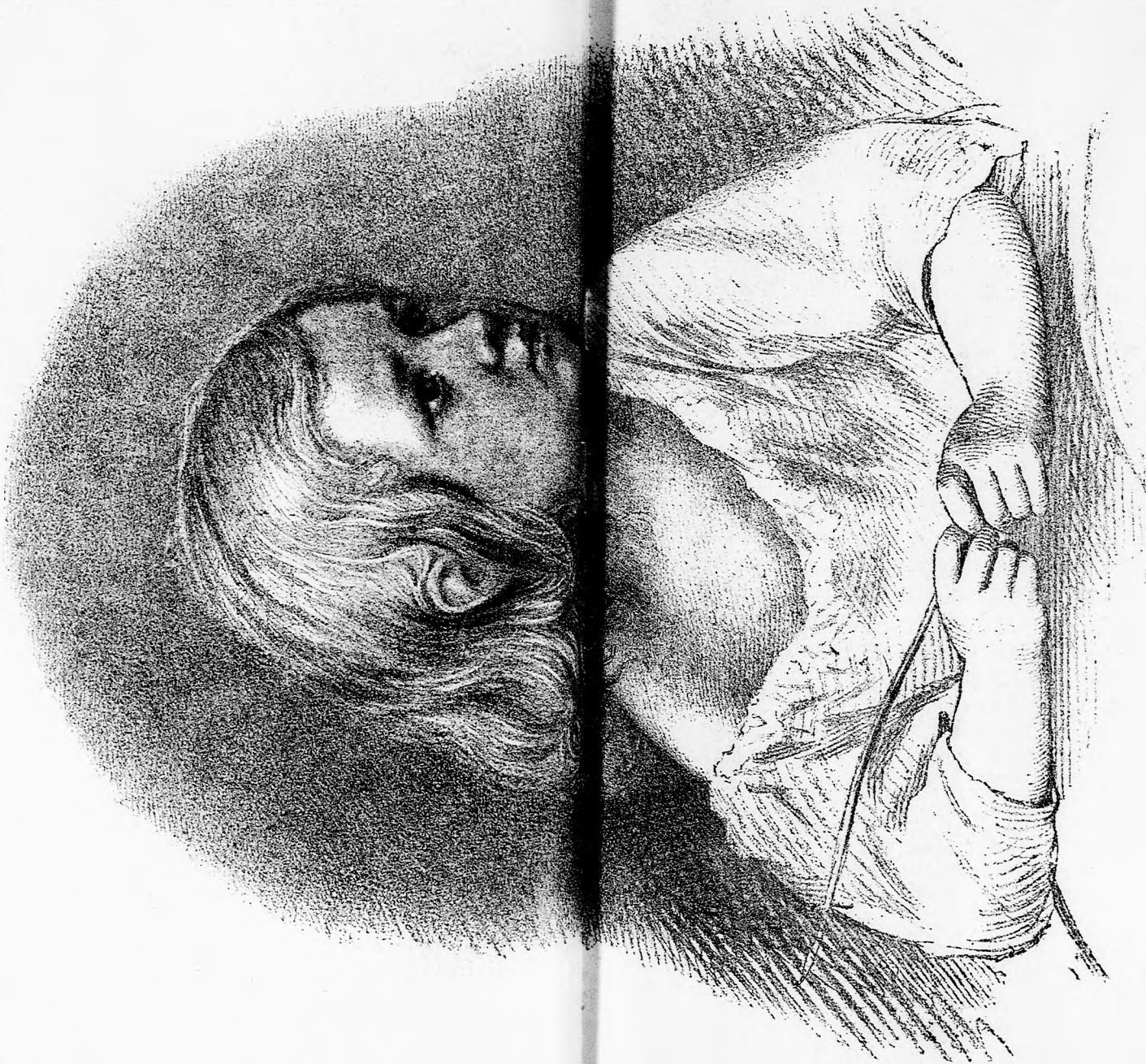
— Oh, hiszen a huszas az enyém volt, tehettem vele, a mit akartam.

— Persze tehetél, de nem ilyen esztelenséget! Ugyan szépen megfelekedtél arról, milyen meglepetéseket terveztünk jó szüleink számára. De várj csak, hátha én még vissza tudnám szerezni a máriást? Mondd, kinek adtad?

— Azt magam sem tudom.

Almélkondva néztem reá s majdnem azt kezdtem hinni, hogy nincs egészen helyén az esze. Végre aztán így szólt:

— Tudod, Katicza, hiszen azt határoztuk, hogy a máriást valami jóra, szépre adjuk ki. No's hát, amint az imént reád várakozva fel s alá jártam, amott a templom kapujánál egy asszonyt láttam a földön ülve zokogni. Kis gyermek volt az ölében, de olyan sápadt volt mindakettő, hogy szinte meg-

ijedtem. Odamentem és kérdeztem, mi a baja? Eleinte nem is felelt, később azt mondta, hogy fölösleges volna megtudnom, mert úgy sem segíthetek rajta. De én csak biztattam, hogy beszéljen, hátha tudnék segíteni. Ekkor aztán elmondta, hogy messziről érkezett ide a városba és még egy egész napi járás útja van, hogy hazaérjen. De már nem bír tovább menni, pihenésre volna szüksége, csakhogy pénze egészen elfogyott, vendéglőbe nem mehet a gyermekével együtt tegnap reggel óta éheznek. Hát én ekkor... izé... megsajnáltam, odaadtam neki a huszast és elszaladtam.

LEVÉLÍRÁS ELŐTT. (Lásd a 175. lapon.)

Az igazat megvallva, könnyeztem, mire Pali bevégezte kis történetét. Nem tudtam többé szemrehányólag szólni s csak azt feleltem:

— Hiszen szép... nagyon szép, magam is megsajnáltam volna; de még sem kellett volna az egész huszast oda adnod, talán elég lett volna a fele is.

Pali a vállát vonogatta s kijelenté, hogy nem sajnálja pénzét, ha jót tehetett vele. Beláttam, hogy a bajon segíteni nem lehet s eszembe jutott, hogy ideje lesz utána nézni, valjon Károly mit csinál? De már épen közeledett s messziről kiáltá:

— Készeu vagytok-e? Én már elkészültem.

— Mit vásároltál?

— Mit? Hát . . . biz én nem vettem semmit. Pedig akartam neked valami vásárlást venni, de elfelejtettem.

— Azon ne busulj. De ha semmit sem vettél, akkor majdnem az egész pénzed megmaradt, ugy-e?

— Megmaradt? felelé Károly kacagva. Ugyan hova gondolsz, Katicza? Nincs nekem többé egy árva fillérem sem. Hiszen mondtam, hogy elkészültem.

— Uram bocsá! De ha nem vettél semmit, hát hova lett a pénz?

— Oh, elfogy az könnyen . . . voltunk menaszériában, aztán vettem mézes kalácsot magamnak és jó pajtásaimnak s így hamar végére jártunk.

És vígan sipolt egy két krajezáros fasipon, melyet pajtásai ajándékoztak neki, köszönetül a csemegékért. Én pedig egészen meg voltam zavarodva; mit fogok otthon mondani? Ugyan szépen tudtam ügyelni a fiukra!

Nemsokára előkerült Berczi is. Láttam, hogy kabátja zsebe még mindig be van varrva, ő tehát hozzá sem nyult a huszashoz. Őt tartottam most a legderékabbnak a három fiu közül Károly pedig nevetve mondá:

— No, jó gazda, elő a máriással! Megosztozunk rajta, mert nem illik, hogy

te gazdag légy, mikor mi már szegények vagyunk.

Berczi sietve előre szaladt, nehogy Károly komolyan vegye az osztást; aztán megindultunk hazafelé. Nekem ugyancsak szomorú utam volt, de a fiuk épen olyan jókedvűek voltak, mint jövet. Berczi örült, hogy hazaviszi huszasát, Károly füttyözve emlegette, hogy majd ha nagy lesz, igyekezni fog sok pénzt szerezni, mert pénzt költeni igen kellemes; Pali pedig csöndesen ballagott mellettem s láttam, hogy meg van elégedve végbevitt jöttetével.

Otthon azonban volt ám egy kis háború. Berczit megdicsérték mint okos, takarékos fiút. Károlylyal is megbékültek, mert haszontalanságra költötte el ugyan a pénzt, de legalább kedvére mulatott; Pali azonban kemény pirogatást kapott, mert jót tenni szép dolog, de bizonyosnak mondhatni, hogy megcsalták; vásárokon sok mindenféle nép gyűl össze, van ott ravasz csaló elég s Pali ilyenek dobta oda pénzét.

Pali tagadólag rázta a fejét s állítá, hogy az a szegény sápadt asszony csaló nem lehetett. De én magam is kezdtem hinni, hogy a jó fiút mégis csak rászédték.

E vásár nagy esemény volt a mi egyszerű életünkben és még sokáig beszélgettünk róla. De lassankint más dolgok is történtek s idővel jóformán elfelejtettük a keresztes máriást, én is, de maga Pali is.

Azután multak az évek s mi felnövekedtünk, a fiuk a városba mentek s kiki olyan pályára lépett, melyre leginkább volt kedve. Berczi egy nagy gyárban

kapott
én kedv
iskoláit
muknak
egészen

Én
leink m
nak a h
tem, m
fiukról.
ság köl
meghalt
hagyott

Eg
s ott me
nagyobb
levelet
s akkor
alig tud
pedig tu
csak az
mikép e
lamit. M
vény let
növeked
ember e

Eg
Ő is az
nagyon
nem vol
fogott
vagy be
valami r
daggá le
mind csa
ő terveik

Pal
ban ann
testvér v

kapott helyet, Károly kereskedő lett, az én kedvenczem pedig, Pali, végig tanulta iskoláit és ügyvédnek készült. Mindhár-muknak szerencsájök is volt, mert már egészen fiatalon szép fizetést kaptak.

Én magam maradtam otthon szü-leink mellett, segítettem öreg anyácskám-nak a háztartás körül s velök együtt örül-tem, mikor egy-egy jó hírt kaptunk a fiukról. De egyszer aztán nagy szomorú-ság költözött be a házba: rövid idő alatt meghalt atyánk és anyánk is! Árván, el-hagyottan maradtam.

Egy távoli rokonunk házába fogadott s ott meglehetősen bús életet éltem. Leg-nagyobb örömen az volt, ha testvéreimtől levelet kaptam. Bercki nagyon ritkán írt s akkor is mindig panaszkodott, hogy alig tud megélni, nagy a drágaság stb.; pedig tudtuk, hogy igen jó dolga van s csak azért írt mindig efféléket, hogy vala-mikép eszembe ne jusson tőle kérni vala-mit. Mert a fősvény kis fiuból nagy fős-vény lett s e rut tulajdonság évről-évre növekedett benne, míg végre minden ember elfordult tőle.

Egészen másféle leveleket írt Károly. Ő is az maradt, a mi kicsi korában volt, nagyon jó szívü, de nagyon könnyelmü is; nem volt kitartó semmiben, százfélébe fogott bele, de csakhamar abbahagyta vagy belebukott. Minden levelében írt valami nagyszerü tervről, mely által gaz-daggá lesz; de én előre tudtam, hogy ez mind csak üres beszéd, soha sem lesz az ő terveiből valóság.

Paliban, régi kedvenczemben azon-ban annál inkább bizhattam. Igazi szerető testvér volt s derék, szorgalmas ifju, kinek

reménye lehetett, hogy nemsokára még jobb állásba jut és akkor aztán újra együtt leszünk, emlité leveleiben. Én pedig ezt szintén nagyon ohajtottam, már csak azért is, mert rokonaim, kikenél éltem, nagyon jó emberek voltak ugyan, de meglehetősen szegények, ugy hogy szinte fájt terhökre lennem. Egyelőre azonban mégis csak ott kellett maradnom s időnként jó Palim le-veleivel vigasztalódnom.

Egyszer Pali szokatlanul sokáig nem felelt levelemre s mikor végre írt is, le-vele nagyon rövid volt, csak néhány oda vetett sor. Ezen még nem igen aggódtam; azzal mentegtettem, hogy bizonyosan na-gyon sok a dolga. De azután még tovább késett a válaszsral s végre épen nem is felelt többé leveleimre. Nagyon aggódtam s majd arra gondoltam, hogy talán súlyos beteg, majd még nagyobb szerencsétlen-ségtől rettegettem. Írtam Berckinek, aki vele egy városban lakott s ki azt felelte, hogy Pali egészséges, nincsen semmi baja. A mennyire megörültem ennek, annyira busultam ismét azon, hogy ha nincs semmi baja, akkor hát mér feledkezik meg ró-lam? .. talán olyan ember vált belőle, aki, mikor jó dolga van, nem emlékszik többé azokra, kiket azelőtt szeretett?

Igy mult néhány hét s én sokat töp-renkedtem, sirtam, mignem egy napon újra levelet kaptam tőle. Ez is rövidke levél volt, de egészen fölvidított, mert azt írta, hogy néhány nap mulva meglátogat, és megmagyarázza hosszas hallgatását.

Elfelejtettem minden szomorúságot s alig vártam a napot, melyen Palinak meg kellett érkeznie. Meg is érkezett

pontosan s láttam hogy ő is igazán örül a vizionlátásnak.

Bevezettem őt a számára berendezett szobába s itt aztán szeliden mondtam:

— Tudod-e, hogy okom volna neheztelni, a miért oly sokáig nem feleltél leveleimre.

— Igazad van Katiczám, felelé komolyan. Sőt haragudni is lett volna okod, kivált ha mindent tudtál volna; ha tudtad volna, hogy már csak lépésnyire álltam a büntől és szégyentől.

Elsápadtam.

— No, most már ne ijedez, már szerencsésen tul vagyok a veszedelmen; volt a ki idején visszatértett a jó utra. S tudod-e ki? Nézd, ez!

Zsebébe nyult s egy ezüst máriást tett az asztalra.

— Ráismersz-é?

Rögtön ráismertem; a huszas már el volt kopva, de még jól látható volt rajta a kereszt, melyet Pali hajdan belevésett; az ő első huszasa volt ez, a keresztes máriás.

— Ráismerek, mondtam, de nem értem...

— Mindjárt elmondom; ülj ide mellem és figyelj. Bizonyosan hallottad hírét, hogy ott a nagy városban sokféle csábításnak van a tapasztalatlan ember kitéve. Én eleinte derekasan ellenállottam, híven emlékemben tartva jó szüleink tanácsait. Volt azonban ismerőseim közt néhány vagyonos ifju, kik könnyen szórták a pénzt s engemet is folyton hivogattak mulatságaikba. Eleinte csak ritkán mentem velök s azt is megbántam, mert láttam, hogy nem versenyezhetek velök, nincs arra való

pénzem. De lassan-lassan mindinkább megkedveltem a könnyelmű életet s mig azelőtt boldog és elégedett voltam, most, mihelyt egyedül maradtam, kinozott a gondolat, hogy mért is nem vagyok oly gazdag, mint pajtásaim! Munkához nem volt többé kedvem, azon törtem mindig a fejemet, hol fogunk megint mulatni. Csakhamar adósságokat is kezdtem csinálni, s városszerte kezdtek ismerni, mint egyik könnyelmű ifjut.

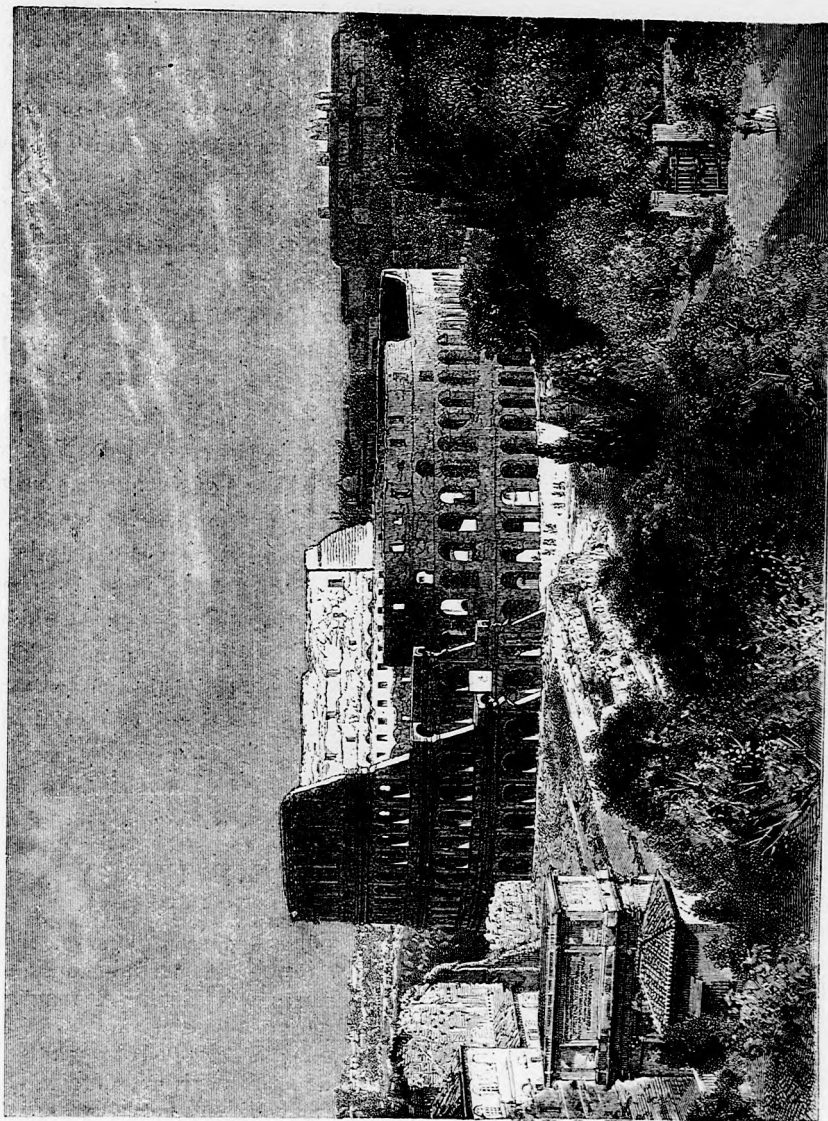
Főnökömnél azonban még pontosan végeztem dolgaimat s egy délután nagyobb összeg pénzt adott a kezembe, hogy vigyem el egyik ismerősének s másnap reggel majd adjam át a nyugtatványt. Már esteledett, mikor elindultam s alig mentem néhány száz lépésnyire, találkoztam rendes mulató társaimmal, kik mint rendesen elcsábitottak, hogy velök menjek, dolgomat elvégezhetem majd reggel is.

Ez este azonban nagyon rossz kedvem volt, mert egész pénzkészletem csak egyetlen egy huszából állot; de mikor ezt egyik pajtásomnak elpanaszoltam, nevetve felelé:

— De együgyü vagy! Hiszen azon nagyon könnyen segíthetsz épen most, hogy főnököd nagyobb összeg pénzt adott kezedbe.

Megharagudtam. Annyira még nem romlottam meg, hogy hozzá nyuljak ahhoz, ami a másé!

— Hiszen nem is úgy értem én, felelé pajtásom. Csak meg kell próbálnod a szerencsét. Tudod, vannak helyek, a hol nagy pénzben szoktak kártyázni... szeretném tudni, mért nem nyerhetnél te is akár száz forintot? (Folytatása a 174. lapon.)

EGY ÓSRÉGI SZÍNHÁZ. (Lásd a 166. lapon.)

Jól éreztem, hogy ez gonosz csábítás, de nem bírtam ellenállani; biztattam magamat, hogy bizonyosan nyerni fogok. Hozzáfogtam a veszedelmes játékhoz.

Képzelted, hogy épen megfordítva történt, mint a hogy reméltem. Alig fél óra alatt főnököm pénzből már nagy összeget elvesztettem s hideg veríték lepté el arczomat . . . többé nem azért játszottam, hogy magamnak nyerjek, hanem, hogy a reám bizott pénz újra meglegyen; mert ha kiderül, hogy elpocsékoltam, főnököm csufosan elkerget, végem van egész életemre. Tovább játszottam tehát és tovább vesztettem és bizonyosan elvesztettem volna az egész pénzt, ha hirtelen meg nem akad a szemem valamin.

Épen elővettem ismét egy huszast, hogy rátegyem egy kártyára, s véletlenül futólag mindkét oldalát megnéztem. Összerezzenem: egy kis keresztet láttam rajta bevésve, ráismertem az én legelső huszasomra, a keresztes máriásra. Merveven bámultam reá, mialatt fejemen szegényítő gondolatok czikáztak keresztül. Az jutott eszembe, mennyivel különb fiu voltam egészen kicsike koromban, mikor ez az egy huszas volt minden kincsem s mégis odaadtam egy szegény szerencsétlen asszonynak, — míg most, mikor oly jó állásom van, hogy sokan irigyelnek, nem érem be ezzel, hanem elprédáltam a másét s elfeledve jó szüleink intéseit a bűn ösvényére léptem! Fölbredt bennem a becsület. Fölgrattam s egy szót sem szólva senkihez, elrohantam. Utánam szaladtak, de nem bírtak utolérni; haza siettem, hogy meggondoljam, mikép tegyem jóvá hibámat.

Kiszámítottam, hogy ha eladom órámat, arany lánczomat, pecsétgyűrűmet, melyeket hosszú időn át megtakargatott pénzemen vettem volt, talán kipótolhatom az elvesztett összeget. Másnap korán reggel el is jártam a dologban. Drágán fizettem meg a gonosz csábítást, de rendbe hoztam mindent.

E naptól fogva egészen más életet éltem. Egészen elkerültem a régi rossz társaságot, visszakaptam kedvemet a munkához s főnököm napról napra jobban megkedvelt, úgy hogy végre a mult héten első segédjének nevezett ki. És most itt vagyok, kedves Katiczám, hogy megnyugtassalak s kérdezzem tőled: Nem volt-e jó, hogy akkor a vásáron annak a szegény asszonynak adtam az egész huszast, nem hozott-e áldást reám a jó cselekedet?

Eddig tartott Pali testvérem beszéde s én könnyezve öleltem meg. Az áldáshozó keresztes máriást nekem adta, hogy tegyem el örök emlékül s én karpereczbe foglalva hordom kezemen s valahányszor ránézek, áldom a Gondviselést, mely gyakran oly kicsinyke s mégis oly csodálatos eszközöket használ megmentésünkre.

A SINAI HEGYE.

(Képpel a 165. lapon.)

A Vörös tengeren hajózva, írja egy utazó, Arábia partjain kopár, sziklás hegláncz tűnik élénk. A tengerpartot szegélyző szirtek szomorú látványt nyujtanak, mert sehol egy bokrocška sem látható; de azért mégis nagy érdekléssel szemléltük, mert hajónk kormányosa, a legmagasabb pontra mutatva, így szólt:

— Az ott a Sinai hegye.

(Miről nevezetes a Sinaj hegye? azt mi mindnyájan jól tudtuk. Én pedig itt

most n
intézem
röviden
a Sin

K
írását a
tekintet
forró su
s lihegv
zel vala
hogy m
olthatn
tövében
rást s
melyben

tőnk.
Cs
ezer évv
oltá? n
nép ann
nevezi

HOLN
s C
vel. Pec
dehogy
az eszé
arról a
nyira sz

De
készt e
is, a ma
nem seg
elmonda
nagyapá
is valam
csak . .
csak a k

Mi
a bábu a
tudott n
meg vol
hogy ma

most nem mondom el, hanem hozzátok intézem mint szentírásbeli feladványt, hogy röviden írjátok meg: *Miről nevezetes a Sinai hegye? F. b.)*

Kiszálltunka partra — folytatja leírását az utazó — s kissé közelebről megtekintettük az emlékezetes helyet. A nap forró sugarai szinte elviselhetlenek voltak s lihegve kérdeztük vezetőnket, nincs-e közel valami forrás? — mire megnyugtattott, hogy miképen hajdan a zsidó nép, mi is olthatni fogjuk szomjuságunkat. A hegy tövében csakugyan találtunk üde kis forrást s körülötte árnyas pálma-ligetet, melyben megpihentünk.

— Ez a Mózes forrása, szolt vezetőnk.

Csakugyan az a forrás-é ez, mely sok ezer évvel ezelőtt Mózes népének szomját oltá? nehéz volna eldönteni. Az itt lakó nép annak tartja és mai nap is annak nevezi.

LEVÉLÍRÁS ELŐTT.

(Képpes a 168—169. lapokon.)

HOLNAPUTÁN lesz a nagyapa nevenapja s Gizike még nem készült el levelével. Pedig nem feledkezett meg róla, oh dehogy! Már egy hete mindig töri rajta az esztét. Hogy is tudna megfélekedezni arról a kedves jó nagyapácskáról, kit anyira szeret?

De azért a gratuláló levél mégis csak késett egyik napról a másikra. A papa is, a mama is azt mondták, hogy ők ebben nem segítenek. Gizikének magának kell elmondani a levélben, miként szereti a jó nagyapát és mit kíván neki. Hiszen nem is valami boszorkányság ezt szépen leírni.. csak... csak egyszer bele tudna fogni, csak a kezdetét meg tudná kezdeni.

Mikor játékközben azt képzelte, hogy a bábu a nagyapa, olyan szép felköszöntőt tudott neki mondani, hogy a bábu teljesen meg volt elégedve. El is tökélté Gizike, hogy majd este, mikor már csönd lesz a

házban s kicsi testvérei nem háborgatják, szépen leírja. Hozzá is ült este... és addig-addig gondolkozott, hogy csak mentül szebben írja meg levelét, míg végre igen is szépecskén elaludt fölötte. Így járt másnap is, és most már aggódni kezdett, mert holnap a levelet már póstára kellene adni, hogy a nagyapa idején megkaphassa... ugyan szépet gondolna kis unokájáról, ha a levél elmaradna.

Hogy segítsen a bajon? Törte a fejecskéjét, s egyszerre eszébe jutott egy bölcs tanács, melyet már régebben hallott volt a mamától s mely így szolt: »Ha valami nehezebb munkád van, ne hagyd utoljára, hanem azon kezdjed a napot.«

Másnap korán reggel Gizike, a mint kiugrott ágyacskájából, a régi bölcs mondas követésére gondolt. Rögtön fogta a tollat és miután kissé gondolkozott, ime, csakhamar egészen könnyen megírta a levelet s olyan rövid idő alatt, hogy maga is szinte csodálkozott. Igen, mert reggel, mikor test és lélek új erőt nyert, játszva végezzük az olyan munkát is, mely máskor fejtörésbe kerül.

A levél idején a nagyapa kezébe került s tanuskodott arról, hogy Gizike kedves és ügyes leányka, kit a nagyapa méltán szeret.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XX. köt. 9. számában közölt betűrejtvény megfejtése:

1881.

Helyesen fejtették meg: Dezsőffy Jani és Aurél, Berger Jenő, Psik Andor, Hirsch Alfréd, Bászal Oszkár és Károly, Kajáry Pista, Mendl Hermina, Miklós és Jakab, Wieser Pista, Garzó Filip, Oesterreicher Rezső, Faragó Dénes, Blau testvérek, Elbel Georgina, Zákó Jolán, Fülöpp Regina és Kálmán, Tihanyi Albert, Stern Sarolta, Aranka és Zsiga, Eisler Ernő, Halász Rudi, Reismann Nelli, Tull Rózsa, Ödön és Győző, Dukesz Zsigmond és Lajos, Békey Nándor, En'sel Kálmán, Szeréna és Hortenzia, Pollák Vilma és Aranka, Schönfeld Blanka és Mártha,

Ferdős Ignác, Sulcz Dózsa, Weisz Mór és Emil, Hajós Iréne, Lövy Irma, Dezséri Laczi, Sternberg Endre, Lövy Jenő, Buday Emma, Bachrach Emil, (Olvashatóbban is írhatnád a neved. F. b.) Almásy Emmi és Imre, Fráter Sarolta, Dániel Elemér, Bezerédy Alice, Pihoffer Nándor, Demetzky Aranka, Héray Andor, Ferenczi Gizella és Sándor, Drexler Nelli, Springer Ernő, Moes Ilona és Gusztai, Reichard Viktor, Bakos Ida, Berger Vilma, Adél és Frigyes, Vértessy Aranka, Lejtényi Anna, Práger Ilka, Emma és Gyula, Balogh Tercsi, Singer Alajos, Moravszky Julcsa, Rosenthal Jenő, Huley Anna, Ringer László, Feketeházy Péter, Harkai Gyula, Reiner Gyula, Beck Irén, Ihász Irma, Bay Sarolta, Riesz Paula, Löwenstein Liza, Róza és Leo, Dulácska G. (Mért nem irod ki egész nevedet? F. b.) Frantz Miklós (Ugyancsak pecsétet volt a lev. lapod! F. b.) Richter Aladár, Káplár Ida, Cserebő Lajos, Friedmann Béla (Miért nem irod ki a levél keltének helyét? F. b.), Boér Gazsi, Singer Aranka és Adolf, Paulik Filoména, Schwarcz Olga és Miksa, Mihályfi Ernő, Mandl Géza, Gulyás Marcsa, Tájékerty Berta és Ida, Neuschlosz Valeria, Reguly Berta és Dezső, Zilahi Gyula, Bettlheim Róbert, Kollerich Margita, Guttmann Ella, Blaskovics Irén és Fridolin, Voith Gizella, Krausz Mélanie és Olga, Fischer Hugó, Keletényi Lujza, Szily Margit, Kohner Aladár és Jenő, Horty Etel, Rosenzweig Gizella, Fésüs Ida, Erlich Emília, Barilidesz Anna és Barna, Lichtenstein Malvinka, Veisz Lujza és Jolán, Fellner Olga, Brüll Gizella és Oszkár, Perczel Ilonka (Magad írj! F. b.), Engel Ernő, Horovics Lajos, Bárány Ernő, Schön Jolán, Krenner Ilona, Maklár Irma és Margit, Stein Rikárd, Bodrogi Elemér, Augenstein Mór, Capelle Adél, Peifer testvérek, Vásárhelyi Janka, Juliska, Ilonka és János, Wagner Emma, Petényi Ottó, Berthóty Lujza, Károly és István, Fligl József és Sándor, Zellerin Vilma, Gyula és Károly, Fenicz Gyula, Deutsch Lipót és Dániel, Oszterlamm Ernő, Paál Andor és Géza, Büchler Henrik, Balogh Dezső, Frankfurter Jolán, Szabó Bert, Strassburger Malvina és Oli, Matyasovszky Miklós, Magyar Kornél, Bajusz József, Missik Mihály, Aner testvérek, Fazola Aranka, Csapó Gizella, Radány Félix (A magad írása? F. b.), Spiczter testvérek, Naményi Euthim, Ehrenreich Rudolf, Balásfy Irén és Pál, Pick Emil, Józsa Gyula, Frey Ottó, Szénásy testvérek, Balassovich Lujza és Sándor, Kéti László, Nasztl Elza, Dallos Paula, Balassovich Lujza és Sándor, Dallos Paula, Düringer Hermína, Büchler Ernő, Laczkó Klára, Kőszeghy Árpád, Pfeifer Róza, Lóri és Etelka, Csávós Ignác, Kertész Nándor és Tódor, Jakab Béla és Dezső, Sándor Albert, Derzsi Péter, Jankó Károly, Kis Sándor, Faragó Pista, Bloch Róza és Adolf, Erzse Sándor, Simonfi Ákos, Besztercei Balázs, Nagy Sándor, Dókus

László, Hirschler Margit, Ujhelyi Samu, Rosentál Ida, Nagy Irma és Ida, Dráveczky Amália és Béla, Jakubovics Alice és Oszkár (Kinek az írása? F. b.), Ferenczy Eveline, Hollósy Margit, Beer Gyula és Lajos, Lényi Géza, gr. Degenfeld Ottó (A magad írása? F. b.), Mezey Arthur, Hübner István, Stauber Józsi, Netter Vilma, Prettenhoffer Ödön és Jóska, Matkovich Irma, Streisinger Leonora, Siegler Gyula, Ugrósy Anna, Marek Regina, Wensler Irén és Aranka, Nunkovics Vilma és Tika (?), Brüll Terka és Olga, Halácsy Ilona, Patzauer Janka és Sándor, Müller Feri, Spitzer Ernő, Beretvás Erzi és Ilonka, Rónai Ilonka, Aigner Berta, Fülöp Juliánna, Rétay Sándor, Diósy Sárka és Mariska, Kardos Frida és Irma, Müller Ilona, Hanuszka Anna, Ronchetti Gáspár, Keller Jenni, Roschin (Tán Rozina? F. b.) és Miksa, Lázár Ilona, Lippe Emilia és Valeria, Gaszner Margit, Kostyál Pál, Dombay Pisti, Roxer Teréz, Halmay Emil, Nagy Irma és Ida, Kiss Mariska, Hauszner Emma, Ilka és Józsi, Kállay Béla, Temesváry József, Selley Ilona, Gangel Gizella, Mailáth Erzi, Mariska és Flóra, Friedmann Janka és Róza, Müller Malvina és Adél, Pálffy Zsuzsanna és István, Berkovics Aranka, Kriszhaber Róza, Prónay Albert, Reinhardt Mariska, Vitriol Hermína, Grün Hermína, Klinkárt Margit, Berendorfer Dezső, Lipp Mariska, Gottdiener Jakab, Háy Náczy, Veisz Lina és Vilmos, Fürdők (?) Lujza és Gizella, Sándor Rózsika, Tréba Anna, Ilonka és Elemér, Fráter Gizella, Grexa Gyula, Fülöp Tivadar, Stokinger Ella és Mari (Melyikötöké a szép írás? F. b.), Berger Gizi és Ilona, Reichenfeld Frida, Horváth Margit és Ida, Ehrlich Béla, Fränkel Irén, Szemenyei Andor, Hercz Lina, Goldstein Katalin, Weisz Teri, Barcsay Jankó (Kinek az írása? F. b.) Goldmann Emil, Lövy Gizella, Szilágyi Viktor, Löv Tibor, Heimler Samu, Vég Dóra, Reizner Feri, Hajós Misi, Krausz Berta, Folinzky Egyed, Heimler Fáni, Goór Mátyás, Hirsler Fáni és Géza, Boross Dani, Leszlauer Marcsa, Ruff Ilonka, Szeremley Barna, Frank Hugó, Sonnenfeld Henrik (Nem Henrik. F. b.), Aba Géza, Kirchner Gyula, Boxhán Arthur, Szenczy Béla, Mühlberg Melania, Elzika és Rikárd, Rátz Irénke, Herzl Hugo és Leo, Vollner Pepi, Körmendy Anna, Posgai Irén és Andor, Strasser Ida, Süss Gyula, Herzl Jenő, Jakobei László, Kelemen Irén, Gulácsy Margit, Richter Maris (Tisztabb név-írást kérek! F. b.), Weisz testvérek, Krebsz József, Jusits Elemér, Szabó Miklós, Deuts Zsigmond, Matékovics Irénke, Sebastiani Izabella, Gyórfy Anna, Kepf Irén és Jolánka (Ez a kis lány korán kezdi! F. b.), Spitzer Pali, Hittler Gizella, Kállay Elek, Kohn Ilonka, Lator Ilona (A te írárod? F. b.) Antal Ferencz és Gyula, Rónay Zoltán, Blaskovics Ernő, Imre Jolán, Tóth Irénke, Finály Lajos és Gábor.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1881. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat. **Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.**